

er fulgt efter hinanden, er kommet ind paa at give Nævnene en ret betydelig Beføjelse til at tilsidesætte Overenskomster imellem Ejer og Lejer. Det er naturligvis noget, der i sig selv er betænkeligt at give udenforstaaende Myndigheder Ret til at gribe ind i private Overenskomster mellem myndige og selvstændige Mænd. Man har ikke ment at kunne opgive de Bestemmelser, som findes i den allerede foreliggende Huslejelovgivning, men man har troet at kunne give et vist Korrektiv, som sikrer mod Overgreb eller Misbrug fra Nævnenes Side, saaledes, at Nævnene kun kan tilsidesætte Overenskomster mellem Ejer og Lejer, naar der i Nævnet er en kvalificeret Majoritet derfor: et Flertal paa mere end een Stemme. Dette synes os at indeholde en god Garanti mod, at der af Nævnet træffes ensidige eller overilede Afgørelser.

Jeg vil saa bede ærede Medlemmer se paa Ændringsforslag Nr. 18, der giver Ejeren en Ret til i alle Tilfælde at opnaa en Lejeforhøjelse af 10 pCt. ud over den Leje, der omkring 1. August 1914 svarede af lignende Lejligheder. Tanken er, at Ejeren skal have en rimelig Leje, og hidtil har det jo været saaledes, at det beroede paa Nævnets Skøn, hvor meget Lejen skulde sættes op i Forhold til Lejevilkkaar og Forhold i Almindelighed omkring den 1. August 1914 for at naa til en rimelig Leje. Man bibeholder ogsaa nu Nævnets Skøn, men man giver dog et vejledende Moment — ja, man kan ogsaa sige et bindende Moment —, idet man fastsætter en Minimumsforhøjelse, som Ejeren i alle Tilfælde skal kunne opnaa, nemlig 10 pCt. Det er sikkerlig ikke for meget.

Jeg kommer saa til Ændringsforslag Nr. 19, der gaar ud paa at stryge den Bestemmelse i Lovforslaget, hvorefter man kun i Tilfælde af, at der paavises yderligere Driftsudgifter eller Forbedringer, paa ny kan forhøje en Leje, der allerede een Gang er forhøjet siden 1914. Jeg nævnede allerede ved første Behandling, at saaledes som Lovforslaget var formuleret, vilde man kunne blive udelukket fra at forhøje en Leje op til det rimelige, ja, endogsaa fra at forhøje en Leje, der var langt under det rimelige, blot fordi den var forhøjet en lille Smule siden 1914. Dette falder nu bort, saaledes at man altid er i Stand til at komme op til den Leje, der er rimelig.

Jeg kommer saa til Ændringsforslag Nr. 21, der gaar ud paa at stryge Bestemmelsen om Nævnenes Ret til at paabyde

Reparationer, en Bestemmelse, der jo har været Genstand for overmaade megen Kritik fra de interesseredes Side.

Endvidere skal jeg nævne Ændringsforslag Nr. 24 til § 6 D., der gaar ud paa, at Stykket skal udgaa. Det Stykke, der er Tale om, siger, at dersom Lejen helt eller delvis bestaar i Arbejdsydelse, kan Nævnet, naar Ydelsen ophører, fastsætte Lejen i Penge. Udvalget har ment, at naar Forholdet er saaledes, at Lejemaalet indgaar i en Arbejdskontrakt, saa er det i Virkeligheden kun en Del af Kontrakten, og hvis den hele Arbejdskontrakt ophører, bør ogsaa det deri liggende Lejemaal ophøre, uden at der bliver Spørgsmaal om at bevare Lejemaalet som et Lejemaal af anden Art, nemlig som et Lejemaal, for hvilket der skal betales Leje i Penge.

Jeg kommer saa til Ændringsforslag Nr. 26, der gaar ud paa at gøre Opsigelsesbestemmelserne gældende i alle Kommuner, hvor der er nedsat Huslejenævn. Efter den gældende Lovgivning er det saaledes, at Opsigelsesbestemmelserne gælder for København, Frederiksberg, Gentofte og de andre Kommuner, hvortil Bestemmelserne særlig udvides, men nu foreslaas det, at Bestemmelserne skal gælde alle Kommuner, hvor der overhovedet er Nævn. Det er selvfølgelig en Betyggelse for Lejerne i de paagældende Kommuner. Jeg skal nævne, at der i dette Ændringsforslag er indløbet en lille Fejl. Der staar i fjerde Linje „den 1. August 1918“, det skulde være den 25. Juli 1918. Jeg beder om Lov til at rette Ændringsforslaget i Overensstemmelse dermed. Det er nødvendigt at blive staaende ved Datoen den 25. Juli 1918, den Dag, da Betænkningen er afgivet, for at undgaa, at en Mængde Opsigelser skulde fremkomme i Dagene mellem den 25. Juli 1918 og 1. August 1918.

Der er dernæst Ændringsforslag Nr. 28. Det sigter paa det Forhold, at en Lejer gør sig skyldig i væsentlige Overskridelser af de Ordensregler, som gælder for Lejere. Ogsaa efter den gældende Lov har Ejeren kunnet faa en saadan Lejer fjernet, men det har været vanskeligt for ham at konstaterer, at Lejeren har gjort sig skyldig i saadanne Overtrædelser. Nu foreslaas det at aabne Ejeren Adgang til et Bevis, som han, hvis der overhovedet er Mening i hans Paastand — og ellers bør man ikke hjælpe ham —, let kan skaffe sig. Det foreslaas, at hvis Ejeren forelægger Attest fra over Halvdelen af de i Ejendommen boende Lejere for, at Lejeren ikke har overholdt de almindelige Hus- og Ordensregler, er